

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Història de l'Amadeu
i l'essencialitat

Les restriccions al comerç no essencial impacten
de ple en les botigues pròximes als mercats

Un colom solitari picoteja les molles entre les taules i cadires del bar JyP del Mercat del Ninot. A l'ocell li diuen Amadeu, com el famós protagonista de l'acudit de l'Eugenio. Fa dies que s'ha separat dels seus i viu dins del mercat. “Sembla que faci panxa i tot!”, bromeja un dels tres amics que esmorzen dues taules més enllà. Ja hi estan familiaritzats. Quan a primera hora del matí munten les parades del peix, l'Amadeu ja s'aprofita de l'aigua que regalima de les caixes. Dels tres amics, dos són peixaters i l'altre fruiter. Enllesteixen l'esmorzar, fan broma i no paren d'esclatar a riallades.

Porten treballant des de la una de la matinada. Els dic que feia temps que no veia ningú riure tan a gust. “Som com Andy Warhol, aquesta estona són els nostres minuts de glòria”. Com tots els paradistes, s'han hagut d'acostumar al canvi de bioritmes del mercat que imposa la pandèmia. Els mercats d'alimentació són una mica oasi, llocs privilegiats, dels menys afectats per les restriccions, considerats dels del primer dia “comerços essencials”. Però ja fa dies, o setmanes, que molts dels clients han vist alterada la seva rutina de compra. L'últim mes els comerços no essencials han de tancar el cap de setmana. Que t'obliguin a tancar és dolorós, i encara ho és més si tens la botiga al costat d'un mercat i no pots apujar la persiana un dissabte al matí.

La vida a l'entorn d'un mercat

Tothom que coneix un barri sap que els mercats no només es determinen a ells mateixos sinó que condicionen decisivament la vida

comercial del seu entorn. Quan un mercat tanca per reformes i es trasllada a un enclavament temporal venen temps de vaques magres per a les botigues que orbiten en un radi de tres-cents metres. Que els ho preguntin ara mateix als veïns de l'Abaceria de Gràcia.

L'Enriqueta va cada dissabte al matí al Ninot. Pertany a l'estirp dels que hi van aviat. L'estirp dels

Parades de
primera
necessitat
obertes al
Mercat del
Ninot.

JORDI ROVIRALTA

que no volen coincidir amb la multitud de mig matí i ho fan amb la de primera hora. Té el costum de visitar també les parades de roba de l'exterior per si s'encapritxa d'alguna cosa. Ara no és possible i li fa menys il·lusió sortir a fer la clàssica ronda dels dissabtes.

A l'Agustí li passa una mica el mateix; es confessa amant dels fongs i gaudeix decidint el peix, els

llegums i els envinagrats que compra, però està una mica desinflat amb la vida de barri que s'ha perdut. I és que es fa una mica estrany veure que un dissabte al matí la històrica botiga Plàstics La Primera, a la cantonada de Casanova amb Provença, té la persiana abaixada. És estranyíssim no poder contemplar l'aparador ple de carmanyoles, estalvis, lleixes i tota mena d'objectes de la llar.

Entre temeraris i estoics

És avinent que en la mateixa ruta de la carn, la fruita i la verdura, puguis arribar-te a La Cosidora a portar-hi un parell de peces de roba per sargir o escurçar. Ara, els dissabtes, tampoc és possible. Com tampoc visitar el sabater coreà de la cantonada. En canvi, Sabates Zàrate, al xamfrà de baix, sí que està obert. Igual que la sabateria del carrer Provença. Temeraris?

Una altra història, la xarcuteria Gelabert continua al peu del canó, feliç de ser “essencial” i aguantant amb estoïcisme la competència de Món Ibèric així que es travessa el semàfor de Mallorca. A Confeccions Rosi fins i tot el cartell del carrer és de tota la vida. La no essencialitat els afecta. Com també a Jordi i Joan Tintorers, 45 anys de vida. Ells han decidit no obrir els dissabtes. S'estalvien el disgust de la prohibició.

Tres o quatre centres d'estètica esperen clients. Tenen sort, els han decretat essencials. L'estanc de Casanova també, esclar, la pura essencialitat de fumar, ja se sap. Torno al Ninot i els bars ja han abaixat la persiana per passar a l'imprescindible “per emportar”. A la Bikineria estan raonablement contents. El Joan Gurguí m'explica que només poden parar les taules de set a nou i d'una a tres però els biquinis envasats tenen molt bona acollida durant tot el dia. Pel que sembla, a l'Amadeu li flipen les molles amb retrogust de mantega. Deixa el terra net com una patena. —